

snitlig garanti pr. indbygger i samtlige de kommuner, hvor der er givet statslån, på ca. 43 kr. I opgørelsen er imidlertid medregnet et betydeligt antal landkommuner, hvor der ikke hersker nogen videre mangel på boliger og derfor ikke er så stor trang til igangsætning af nyt byggeri, ligesom der endvidere er medregnet en række kommuner — herunder f. eks. København og Frederiksberg — som må anses for at være i væsentlig grad udbyggede. Den gennemsnitlige garantiforpligtelse pr. indbygger er selvfølgelig væsentlig højere i de kommuner, hvor boligbyggeriet særlig finder sted, hvorved bemærkes, at den nævnte forpligtelse i provinsbyerne og disses forstæder udgør ca. 64 kr., medens den i de københavnske omegnskommuner, hvor byggevirksomheden i de senere år har været særlig betydelig, har udgjort ca. 250 kr. (hvis Gentofte medregnes ca. 170 kr.).

Efter ministeriets formening bør der træffes foranstaltninger til at modvirke, at boligbyggeriet hæmmes og fordyres ved — berettiget — tilbageholdenhed fra kommunernes side overfor påtagelse af garantiforpligtelser, hvorved bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt garantiforpligtelserne bliver aktuelle, i almindelighed vil bero på forhold, som kommunerne er uden indflydelse på. Overfor de kommuner, som gennem store garantiforpligtelser har ydet en særlig betydelig indsats på boligbyggeriets område, bør efter ministeriets opfattelse garantikravene lempes i forhold til størrelsen af de tidligere påtagne forpligtelser, men dog således at kommunerne bevarer en økonomisk interesse i det pågældende byggeri.

Under hensyn til det anførte foreslås det, for så vidt angår statslån, hvis endelige berigtigelse sker efter lovforslagets fremsættelse på rigsdagen, at indrømme gradueret fastsatte lempelser i kravene om kommunegaranti, således at den mindste lempelse forudsætter, at de af vedkommende kommune tidligere påtagne garantiforpligtelser i forhold til kommunens indbyggerantal andrager mindst 75 kr. pr. indbygger, og således at den kommunegaranterede del af lånet ikke kan udgøre mindre end 4 pct. I visse kommuner, hvor garantiforpligtelserne er blevet eksorbitant høje, vil det muligvis vise sig ønskeligt at lempe garantikravet yderligere, og det foreslås derfor, at ministeren for byggeri og boligvæsen, hvor særlige forhold taler derfor, skal kunne tillade yderligere nedsættelse af kommunegarantien for kommuner, hvis garantiforpligtelser overstiger 250 kr. pr. indbygger.

6. Andre forslag.

Ministeriet har ved den dertil givne anledning foreslået enkelte andre — mindre væsentlige — ændringer i den gældende lov, hvilke ændringer dels er motiveret ved det høje omkostningsniveau, dels skyldes indvundne erfaringer under lovens administration.

Disse ændringer vedrører dels lovens kapitel III, hvor adgangen til at opnå statstilskud til social-filantropisk byggeri for mindstbemidlede foreslås lettet og lånemidlerne forøget, dels lovens kap. IX om ombygninger, hvor man foreslår adgangen til at opnå lån udvidet til også at omfatte ombygninger, hvorved der fremkommer enkeltværelser til udleje, samt foreslår indført ændrede regler om lånegrænsernes fastsættelse, hvorved disse regler bringes på linie med lovens øvrige bestemmelser desangående.

Endvidere er gyldighedsperioden for de i lovens kap. XI omhandlede lån til supplering af det tekniske udstyr i beboelsesejendomme, der på grund af materialevanskelighederne under og efter krigen ikke er blevet forsynet med sådant udstyr i fornødent omfang, foreslået forlænget til udgangen af finansåret 1953—54, hvilket tidspunkt svarer til lovens gyldighedsperiode iøvrigt.

Til forslagets enkelte paragraffer bemærkes: (lov 46 betyder lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte)

ad § 1.

Der henvises til det i de almindelige bemærkninger under afsnit 5 anførte.

ad §§ 2 og 4.

Der henvises til det i de almindelige bemærkninger under afsnit 1, 3 og 4 anførte.

ad §§ 5—6.

Medens det efter de gældende regler er et vilkår for ydelse af statstilskud til social-filantropisk boligbyggeri, at både kommunen og virksomheden yder tilskud — henholdsvis af samme størrelse som statens tilskud og svarende til halvdelen heraf — er det efter forslaget uden betydning, om det er kommunen eller virksomheden, som yder dette tilskud, eller hvorledes kommunen og virksomheden eventuelt fordeler tilskudet indbyrdes. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt kommunen bør kunne yde hele tilskudet, bemærkes, at kommunale